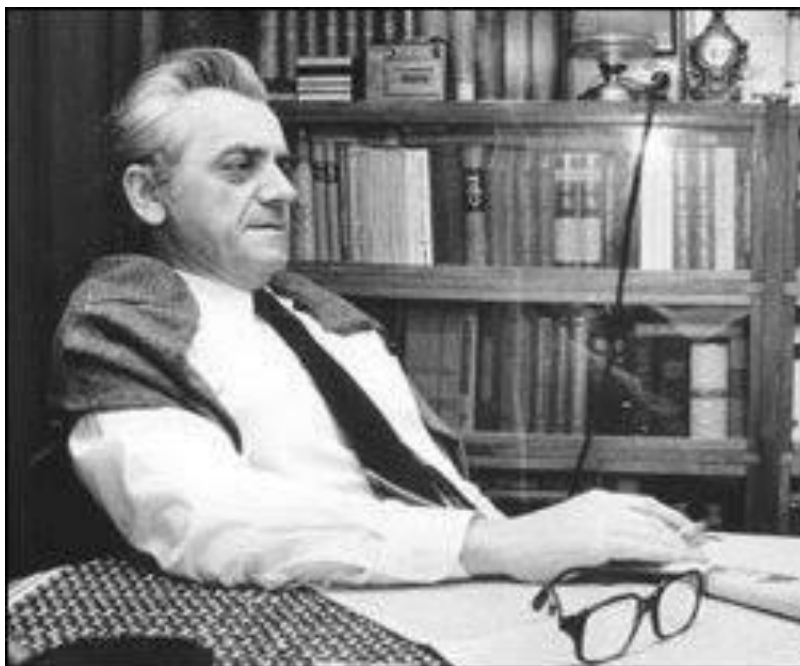

Винчанско писмо је само за писмене

22. септембра 2016.

Радови професора Радивоја Пешића познати су и прихваћени у целом свету, једино су занемарени у земљи чијој су слави неизмерно допринели – Србији. Већина људи у Србији нити је чула за проф. Пешића, нити зна да је он доказао културни континуитет једног те истог народа који ове просторе насељава већ више од 8000 година. Професор Радивоје Пешић је један од најважнијих научника у области српске, словенске и свеевропске прошлости. Деценијама је био потпуно оспораван, једно време и прогоњен у Србији и ондашњој Југославији, а данас је један од најразапетижих научника у историји.

Њега и његова дела својатају и једни и други, два супротстављена пола европске историографије. На једној страни су они који, иако најчешће немају ни образовање а ни знање да се баве историјом, тврде да су сви људи овога света настали – од Срба. Њихово оскудно стручно знање, али зато још више набрекло осећање националне припадности, инспиришу их да писмена нађена на археолошком локалитету у Винчи крај Београда називају србицом и да професора Пешића сврставају у своје, неоромантичарске редове.

На другој страни су они који покушавају да ублаже последице које су открића проф. Пешића нанела још увек владајућој германско-нордијској школи у историји, па писмо из Винче, ако већ не могу више да негирају његово постојање, покушавају да назову староевропским или бар подунавским писмом. За њих је проф. Пешић велики истраживач староевропске културе која је ишчезла доласком Индоевропљана у које се убрајају и Словени.

А проф. Пешић није био ни једно ни друго, већ „само“ генијални научник који је надахнут сопственим визионарством строго научним методама успео да докаже да је **колевка европске и средоземне цивилизације била у данашњој Србији, на обалама Дунава, и да се она одатле ширила по свету**, а не обрнуто – да нам је однекуд донета.

Као граматолог по струци, он се није упуштао у процене да ли су људи који су настањивали неолитски Лепенски вир или каснију Винчу били прото-Срби или припадници неког другог народа. Закључке о овоме су уместо њега извлачили други научници.

Прича о професору Пешићу и цивилизацији Винче је прича о најтамнијем периоду европске историографије и, уједно, о њеним најсветлијим тренуцима. Винча је мало насеље које се налази на 14 километара удаљености од центра Београда, поред пута Београд-Смедерево и позната је по налазима праисторијског локалитета Бело брдо изузетне археолошке вредности. Административно припада општини Гроцка у Граду Београду. Према попису из 2002. имала је 5819 становника.

Винча се као археолошки локалитет први пут помиње 1893. када је на састанку Српског геолошког друштва Јован Жујовић скренуо пажњу на ово налазиште. А када су 1897. приказани предмети који су овде откривени, закључено је да постоји могућност да се овде налази праисторијски локалитет. Иако су систематска ископавања вршена у три засебне серије, са повременим прекидима, истраживање локалитета у виду обраде материјала, сређивања документације, упоређивања са другим локалитетима на територији централног Балкана и публикавања налаза, траје готово без престанка.

Професор Милоје Васић је на овом локалитету започео прва методолошки утемељена археолошка ископавања у Србији 1908. године, инсистирајући на систематском истраживању. Током ових ископавања дошло се до веома задовољавајућих резултата, али није било довољно средстава за даљи рад. Захваљујући помоћи директора Руског археолошког института у Цариграду Фјодора Успенског, после Првог светског рата помоћи британског археолога сер Џона Линтона Мајреса и власника бирмингемске новинске куће сер Чарлса Хајда, 1911. истраживање се наставља са прекидима до 1934. године, а добијени резултати су изузетно значајни за разматрања о настанку и карактеру овог праисторијског насеља.

После овог периода, током наредних десет година, иако није било ископавања, Васић се и даље бавио Винчом и резултате рада објавио је између 1932. и 1936. године у монографији Праисторијска Винча I-IV.

Да је 1906. професор Васић пронашао само један знак на једном једином фрагменту керамике из Винче, то би могао да буде случајан налаз. Да је, међутим, пронашао знаке на три фрагмента керамике то би могла да буде интересантна појава. Но, **проф. Васић је пронашао знаке и читаве написе на преко 10.000 артефаката, а то већ није ни случајно, нити само интересантан налаз.**

Као археолог, професор Васић није био у стању да својим налазима да право и потпуно тумачење, али је као генијални научник решио да потражи помоћ и сарадњу од научника других дисциплина, за које је сматрао да би могли да нађу право значење ове појаве.

Учмала средина научних институција у Београду и целој Југославији ни пре ни после Другог светског рата није показивала никакво интересовање за капитална открића професора Васића, који је наслућивао да пронађени знаци представљају доказ о праписмености Винчанаца.

У овоме су га подржавали једино филолози светског гласа Милан Будимир и Милош Ђурић, ништа мање значајни и познати археолог и један од проналазача Старчевачке културе др Миодраг Грбић, затим анатом и антрополог проф. Бранко Шљивић и други малобројни. Званична наука у Србији и Југославији је ова мишљења једноставно потиснула, јер јој нису одговарала.

Етрурци на винчанском

Онда на сцену ступа проф. Радивоје Пешић који се од средине седамдесетих бавио истраживањима знакова нађених у Винчи. Још је, посматрајући игру светла и сенки на симболима поред свих огњишта у нешто старијем налазишту Лепенски вир, **проф. Пешић дошао до закључка да цео алфавет може да се извуче из ова три знака – А, Λ, Δ.**

Постепено, током скоро две деценије свог рада, проф. Пешић је успео да установи да винчанско писмо располаже са неколико верзија словних знакова, па је тако успео да препозна 57 карактеристичних слова. Вокали су били представљени са 14 знакова, од чега је било пет основних, а остало су били дифтонзи. Сугласници су по проф. Пешићу били представљени прво са 43 знака, да би се временом и тај број смањило, док се на крају није дошло до **винчанске азбуке од 26 слова.**

Упоређујући старост налазишта древних писама широм света, проф. Пешић је у свом делу **Завера порицања** начинио нову хронологију појаве и развоја писма широм света, која би требало да гласи:

1. Протописмо Лепенског вира (8000-6000 година пре Христа),
2. Винчанско писмо (5300-3200 година пре Христа),
3. Сумерско у Месопотамији (3100 година пре Христа – 75. године наше ере),
4. Протоеламско (између 3000 и 2000 година пре Христа),
5. Протоиндијско (око 2200 година пре Христа),
6. Кинеско (1300 година пре Христа и траје до данас),
7. Египатско (3000 година пре Христа – 400 година наше ере),
8. Критско (2000-1200 година пре Христа),
9. Хетитско (1600-777. године пре Христа).

	ĆIRILICA	LATINSKO	VINČANSKO
1.			
2.	A	A	A
3.	B	V	B
4.	Г	G	1
5.	Д	D	△
6.	E	E	⌘, E, Ψ
7.	Ж	Ž	Ж, #
8.	З	Z	3
9.	I, H, Ī	I	I
10.	K	K	K
11.	Л	L	Λ
12.	M	M	M
13.	O	O	O
14.	P, P̄	R	4, P̄
15.	C	S	C, J, >, Z
16.	T	T	†, T
17.	У	U	Y, Z, y
18.	Ф	F	Φ
19.	X	H	X
20.	Ц	C	Ц
21.	Ч	Č	Ч
22.	Ш	DŽ	Y, Ц
		Š	Ш

Проучавајући и азбуке других древних народа који су почели да пишу доста после Винчанаца, проф. Пешић је установио да, на пример, у старофеничанској азбуци има 10 слова преузетих из винчанског писма, у старогрчкој азбуци их има 12, а у српској ћирилици чак њих 20. Још један крупан налаз проистекао из ових проучавања био је да је азбука старих Етрураца идентична са винчанском!

Ово би значило не само да Етрурци воде порекло са ових простора, а не из Мале Азије, како се уопштено сматрало, већ и да целокупна писменост Европе и Средоземља почива на винчанском писму.

Осим тога, запањујуће је да српска азбука има чак 20 истоветних симбола као и винчанско писмо, те је тако и она настала из ове, а не грчке азбуке, како се и данас учи по школама.

Комплетна германско-нордијска школа, која је сматрала да су Словени дивља племена која су у Европу стигла из руских степа тек пошто су се остали народи цивилизовали, пада овим открићима у воду.

А то многи нису смели да дозволе, јер им је од ширења оваквих лажи зависила егзистенција.

Посебно су открића проф. Пешића била неприхватљива за оновремену званичну политику СФРЈ која је инстистирала на томе да је територија модерне Србије током целе историје била цивилизацијски запећак, макар на њој некада живели и Кинези. Цивилизација је Србима донета са стране, однекуд, она никако није могла да потекне на овим просторима.

Германско-нордијска школа историје, коју неки називају и бечко-берлинском, у ствари је наставак националног романтизма немачког народа из 19. века. Захваљујући финансијској снази своје две тадашње царевине, Немачке и Аустроугарске, поборници ове школе лако су налазили плаћенике на овдашњим високошколским установама и академијама. На жалост, ни Русија дуго времена није била поштеђена ове пошасте.

„Нису одавде“

О радовима научника који се нису уклапали у виђење Словена као неписмене и варварске гомиле ни данас готово да нема помена. Срамно држање САНУ, тог бастиона ненаучног приступа новим открићима и месту где се увек налазио довољан број излапелих старца спремних да за тридесет сребрењака глуме Јуду, представља апсолутно дно на које је једна научна институција могла да се срoза.

Када је проф. Пешић изашао са својим налазима који су пркосили ондашњој дневно-политички оријентисаној историографији, дочекан је у „научним“ круговима на нож. Проблем је био само тај што нико није могао да замери ништа ни његовој апсолутно научничкој методологији истраживања, а још мање његовим бриљантно оштроумним закључцима. Ако открића не могу да се нападну научно, могу ненаучно, одлучило се у неком од ондашњих комитета.

Први ешалон јуришника на Пешићева открића предводио је проф. Милутин Гарашанин, који је овим обешчистио име своје славне породице. Потомак Илије Гарашанина и унук Милутина Гарашанина, књижевника и председника српске владе из 19. века, одмах је пристао да за рачун комунистичке идеологије и по директивама одозго свој отровни мач окрене прво против свог учитеља проф. Милоја Васића.

Своје слугерањско деловање Гарашанин је започео још 1948. острашћеним и на науци неутемељеним нападима на Васићева открића у Винчи. Овим се препоручио властима да га угурају у кругове просвећених представника германско-нордијске школе у тадашњој Југославији. Убрзо су га придружили Јосипу Корошецу из Љубљане и Алојзију Бенцу из Сарајева и ова тројка је задуго харала југословенском историографијом.

Удружени, њих тројица су објавили срамни чланак Око проблема Винче у гласнику Земалског музеја у Сарајеву. Овом пашквилу озваничен је почетак прогона не само проф. Пешића, већ и свих осталих који би се усудили да не признају германско-нордијску школу и који би покушали да мисле својом главом. Њих тројица су се дуго времена успешно старали да се нико у Југославији, а посебно у Србији не пробије у науци уколико се само посумња да не жели да ради како му се каже.

На њихово штеточинско деловање још онда су указивали еминентни научници из света. Посебно је значајно мишљење Марије Гимбутас, археолога светског гласа и проналазача курганске културе, која је после заједничких ископавања са Милутином Гарашанином била јако разочарана његовим радом.

Осим ње, против поменуте тројке устали су и Маркетић из Калгарија, Чепмен из Лондона, Вин из Лос Анђелеса, али и Трубачов, Рибачков и многа друга славна светска имена.

Уочи распада Југославије 1987. године Гарашанин и Бенц (уз Срејовића, Тасића и Палавестру) у анкети часописа Галаксија стали су на становиште о знацима из Винче као о обичним знацима власништва, а не писму. Сам Гарашанин је, међутим, још 1973. објавио да одустаје од те теорије када је у Праисторији Србије I и II прихватио критику Јована Тодоровића и Александрине Цермановић из 1961. На ком становишту се Гарашанин коначно скрасио није познато. Изгледа да се стално окретао по политичким ветровима који су дували.

Други ешалон, онај који се против проф. Пешића борио путем игнорисања и ћутања уз делимично порицање, предводио је академик (Драгослав) Срејовић, истраживач културе Лепенског вира. Још као студент био је члан Комунистичке партије Југославије, али је за пуританско руководство на челу са женскарошем Јосипом Брозом Титом имао ману која је могла да га кошта и саме главе, а не само каријере: био је окренут сопственом полу. Као такав, а да би анулирао оно што су комунисти сматрали неопростивом настраношћу, радо је узео учешћа у борби естаблишмента против проф. Пешића. За разлику од Гарашанина и сличних, он је ипак имао и извесни лични дигнитет па се против Пешића борио ћутањем.

Када год би у САНУ-у било покретано питање прихватања налаза проф. Пешића и даљих испитивања у том правцу, Срејовић би са већином дементних старчића стао на становиште да они нису стручњаци за граматологију, те зато не могу да дају своје мишљење. А без мишљења академика било је немогуће мењати било шта у научним и школским програмима.

Потиснут у сопственој земљи

Када је КПЈ почела да клизи у историјски заборав, Срејовић се окуражио да промени своје мишљење и пред смрт спасе душу своју, објавивши у Политици од 19. фебруара 1991: „Она (винчанска култура, нап. аут.) је била најдинамичнија, најпрогресивнија култура тог времена, и у њој су антиципирана два крупна остварења која ће у будућности **изменити живот човечанства: писменост и проналажење вештачког топљења руде...**“

На страну проф. Пешића је стао један од великана српске историографије, **Реља Новаковић**, и то на један задивљујуће научни и људски начин. Новаковић је, иначе, био заговорник тезе о доласку Словена из Централне Азије, али је конфронтиран са изванредно добро образложеним налазима проф. Пешића приметио: „При оцени резултата проф. Пешића о старости винчанског писма не треба журити с поразним оценама“. Затим је теорију о писмености Винчанаца назвао запањујућом и заложиио се за одбацивање свих шаблона и предрасуда у интерпретацији овог проблема.

Проналазач курганске културе и светски признати археолог Марија Гимбутас одмах је подржала тезу проф. Пешића о винчанском писму, мада су се њих двоје разишли о тумачену значења тог писма.

Док је Гимбутас сматрала да се ради о словима коришћеним у религиозним обредима, Пешић, заступник тезе о „биолошкој писмености људи“, сматрао је да је писмо имало далеко ширу употребу.

И поред тог неслагања Марија Гимбутас, као професор археологије на Универзитету УЦЛА из Лос Анђелеса, оснива на својој катедри посебну групу за истраживање Винчанске цивилизације на којој 1985. године докторира и Милтон Шан Вин на теми Знакови из Винче. Ова прва и званична, научно призната дисертација на тему винчанског писма садржи највећи попис знакова винчанске културе.

У сваком погледу прогањан и понижен у својој земљи, проф. Пешић одлази у иностранство где остварује изузетно успешну каријеру на италијанским универзитетима (Рим, Трст, Милано). У италијанској енциклопедији Еуроанали прво се опширно пише о сензационалним Пешићевим открићима, да би у наредном издању његове тезе биле проглашене открићем године у Европи.

Потиснут у сопственој земљи, проф. Пешић добија изузетна признања у свету. У Великој Британији и Ирској он је у непрестаној сарадњи са Интернационалном Словенском Научном Академијом – филијала за Велику Британију и Ирску у Лондону, којој највећи допринос у афирмацији дају археолог Софија Давидовић и професор Србољуб Живановић, један од оснивача српске антропологије. Са овим двома научницима Пешић ће остати у непрестаној и плодној сарадњи све до краја живота.

У то време, Пешић је и у сталном контакту са Јоханом Вајдерс, удовицом једног од највећих руских емигрантских научника Јурија Мирољубова (који је, између осталог, декодирао таблице Велесове књиге, најстаријег пронађеног записа на неком словенском језику), те ће се тако, посредством Пешића и његовим залагањем руска, српска и јавност уопште, први пут упознати са радом овог великана. Истовремено ће се на Пешићеву иницијативу, у Ахену оформити и Институт за истраживање „Велесове књиге“.

Оно што је посебно иритирало присталице тезе да је сам Мирољубов фалсификовао Велесову књигу јесте чињеница да се у њој налазе многи знаци идентични винчанском писму, које је кодификовао и класификовао проф. Пешић много година после Мирољубове смрти. Или је, значи, Мирољубов имао времеплов па је могао унапред да зна шта ће проф. Пешић да открије, или се заиста ради о писму насталом у једном словенском народу (Руси) на основу традиције која је кренула из Винче.

Нема ко да учи

Изузетан допринос Пешићевим радовима су дали и етрусколозима, на првом месту Светиславу Билбији који је руководио Институтом за етрускологију из Чикага. Користећи се Пешићевом систематизацијом винчанских слова Билбија је беспрекорно превео Златне таблице из Пирга, један од најзначајнијих сачуваних споменика етрурске писмености.

До Билбије је општеприхваћено било схватање да се етрурски разуме, али не може да се чита (!?), при чему су сви историчари полазили од тога да тај језик не спада у групу индогерманских.

Уз помоћ свог одличног познавања више од десет светских језика, а на основу Пешићеве систематизације винчанских слова, Билбија је утврдио да су древни Етрурци, који су себе називали Расенима, говорили једним од – словенских језика.

Ни данас, скоро две деценије после смрти овог великана српске и, уопште, светске науке, ни једно једино сокаче у Београду, макар и у удаљеној Винчи, не носи име проф. Радивоја Пешића.

Завера порицања се и даље наставља и то, нажалост, највише овде, у земљи којој је проф. Пешић дао бесмртну славу колевке европске цивилизације и писмености.

Данас је већ увелико у целом свету прихваћено да знаци из Винче представљају писмо и то не неко староевропско или подунавско, већ винчанско писмо.

Једино се још у Србији, захваљујући дементнима из САНУ, који своје пелене за одрасле купују од донација присталица германско-нордијске школе, о открићима проф. Пешића нигде не учи.

Човек којег су хтели

Радивоје Пешић је рођен у Велесу 1931, а умро у Београду 1993. Дипломирао на Филозофском факултету у Скопљу, одсек српскохрватски језик и јужнословенска књижевност, други језик руски, а на Институту за санскрт у Делхију – санскрт и филозофију језика.

После студија постаје професор руског језика на Вишој економској школи у Београду и главни и одговорни уредник Издавачке куће Космос, Београд.

Од 1978. године борави у Италији када је био генерални секретар Института за Балканологију у Риму, професор Факултета за модерне језике у Трсту (српскохрватски), професор филозофије језика на Институту за студије истока у Трсту, професор Универзитета у Милану (Оријенталне студије), сарадник Института за језике у Београду, сарадник Института за тантру у Делхију, научни руководиоцац The international Scientific group among the implementation of the New Program of Research of the Etruscan Civilisation (Милано-Ахен).

Члан је три међународне академије наука и уметности: Академије наука и уметности Тиберина из Рима, Академије наука и уметности Паестум из Салерна и Француске академије за уметност и науку Де Лутес из Париза.

Био је носилац Уницефовог Златног ордена Уније златне легије.

Од 1952. године до смрти објавио је 3.000 јединица радова (есејистика, преводи, научни радови, критика...), на различитим језицима чувају се у МАНУ (Македонска академија наука и уметности, Скопје).

На српском језику познате су његове књиге:

1. *Винчанско писмо*
2. *Завера порицања*
3. *Велесова књига*
4. *Оптужујем ћутање*
5. *Учити санскрт*
6. *Прва Европа*

Нема дисконтинуитета

Један од великих поштовалаца рада проф. Пешића био је и **Матеј Бор** и сам прогањан због својих аутохтонистичких налаза у погледу Словенаца. **Бор је Словенце везивао за античке Венете са северне обале Јадранског мора.**

На основу радова проф. Пешића професор **Марио Алинеи** је образлагао своју теорију континуитета (ТК) и тврдио да су **Словени од давнина живели на простору југоисточне Европе, одакле су се селили на север и исток.**

У прилог ТК говоре и налази врхунског, светски признатог професора Србољуба Живановића, који тврди да се антрополошки прастановници Балкана, значи и они из периода винчанске цивилизације, не разликују од ових данашњих.

Проф. Живановић је антрополог, палеопатолог, професор Лондонског универзитета, члан Краљевског антрополошког института и Краљевског медицинског института у Лондону, директор Европског института за изучавање историје древних Словена (Европски Институт за Древне Словенске Студије) у Лондону, председник Међународне комисија за утврђивање истине о Јасеновцу, председник Фонда за истраживање геноцида и члан Словенске академије наука и умјетности.

И професор Универзитета Харвард Алексеј Кљосов, највећи живи ауторитет за хаплогрупу (хпг) R1a1, која се везује за Словене, даје свој прилог теорији континуитета доказима да је ова хпг на просторима српског Подунавља присутна око 10.000 година.

Радови проф. Пешића, комбиновани са претходним налазима, доказују не само да је исти народ све време живео на овим просторима, већ и да не постоји дисконтинуитет у културном развоју тог народа од Лепенског вира па све до данас.

<https://www.youtube.com/watch?v=ENhxrKNamtU>

<https://www.youtube.com/watch?v=qnxWvFV7j6s>

Милан Маленовић

Источник: temasrbija.wordpress.com